

Voorwoord

Elke dag ga ik, in gedachten, even terug naar een stukje verleden. Er is een groot stuk verleden dat ik koester en waar ik met plezier aan terugdenk, maar er is ook een gedeelte waarvan ik ril. Dit deel is zwart en donker en kan ik maar moeilijk verwerken. Ik stop het liever ver weg. Hoe ik het ook probeer weg te drukken, ik ontkom er echter niet aan; het blijft mijn gedachten en gevoelens bepalen. De tijd is rijp om het op te schrijven.

Veel liever houd ik me vast aan de mooie herinneringen. In gedachten herbeleef ik dan mijn verleden. Mijn gelukkige jeugd: ons rustgevende huis, mijn familie nog allemaal bij elkaar, de schoonheid van de groenrijke natuur van het Syrië van toen. Het zijn die beelden die ik koester en dicht bij me wil houden. We renden achter elkaar aan in de bloemrijke tuin, de rijke geuren inademend. De roze tot wit kleurende bloesem en de felblauwe hemel waren een streling voor het oog. Als ik me goed concentreer, dan ruik ik nog de geur van de kruiden die uit mijn moeders keuken ontsnapte. De geur van ons regenseizoen is uniek en met niets te vergelijken. Ik hoor in gedachten het kenmerkende getjilp van de vogels; het klinkt anders dan hier, intenser. Ik mis, meer dan ooit, mijn uit elkaar gerukte familie, mijn huis, mijn thuis. Het is mijn zuurstof; we zijn één, al leven we verspreid op deze aarde. Hoop is wat blijft. Altijd! Ooit komen we weer samen, daar geloof ik in.

In dit boek neem ik jullie mee in de zware en moeilijke reis die ik en velen met mij hebben meegemaakt en nog steeds meemaken. Ik neem jullie mee gedurende de reis: in mijn gevoel, het gemis van mijn gezin, het schuldgevoel, de wanhoop en de angst. Ik vertel over de keiharde wereld waarin een vluchteling regelmatig niet meer wordt gezien als mens. In de cursieve delen in het boek geef ik een vooruitblik of juist een terugblik weer. Het

was mentaal erg zwaar; soms bijna ondoenlijk om het te herbeleven. Het is belangrijk dat mensen de waarheid kennen. Ik prijs me gelukkig het te hebben overleefd en om hier te mogen zijn. Ik ben ontzettend dankbaar voor alles wat me is gegeven. Wat blijft is de pijn.

Disclaimer

Dit verhaal is gebaseerd op waargebeurde gebeurtenissen. Om privacyredenen zijn sommige namen en situaties aangepast. De inhoud is subjectief en weerspiegelt de persoonlijke beleving en herinnering van Zaher; deze kan verschillen van de werkelijkheid of de beleving en herinnering van anderen. Dit boek bevat beschrijvingen van ingrijpende en mogelijk schokkende gebeurtenissen. Deze kunnen als emotioneel belastend worden ervaren. Als het lezen hiervan gevoelens van angst, verdriet of onrust oproept, overweeg dan om het lezen te onderbreken en steun te zoeken bij iemand die je vertrouwt of bij een professionele hulpverlener.

Inleiding

“Ga! Zaher, ga! Vlucht uit Syrië, dit loopt slecht voor je af, zoek veiligheid voor jezelf en je gezin!”

Mijn vader keek me streng aan. Hij duwde geld in mijn handen. Vol ongeloof keek ik hem recht in de ogen. Dit geld had hij zelf gespaard. Hoe kon ik dit nu aannemen? Wat moest ik doen? Al een tijd stond ik met mijn rug tegen de muur en hoopte nog steeds vurig op een wonder. Een wonder dat maar niet kwam. Mijn gezin verlaten? Dat kon ik toch niet doen? Ik moest ze beschermen, altijd! Hoe kon ik mijn kinderen, mijn eigen vlees en bloed, achterlaten in deze gruwelijke oorlog? Mijn vader wist dat hij het onmogelijke van me vroeg om te vertrekken. Alleen, blijven, nee, dat kon ook niet meer; blijven zou mijn dood betekenen. De realiteit was hard, maar duidelijk. De tijd van uitstellen was voorbij; ik moest een besluit nemen. Ergens wist ik het al heel lang; ik moest wel gaan. Ik moest gaan vechten voor de vrijheid van mijn gezin. Een beklemmende angst overviel mij.

Mijn vader keek uiterst ernstig en wendde zijn blik af. Hij slikte, ik hoorde het in de ijzingwekkende stilte die volgde na zijn harde, maar rake woorden. Hij was realistisch, zoals altijd. Had ik al die tijd, tegen beter weten in, zitten wachten? Wachten, waarop? Op een ommekeer die niet zou komen? Ik keek naar het profiel van mijn vaders gezicht. Dit was mijn sterke vader, de man waar ik zo van hield. Hij had me zoveel geleerd en mij gevormd tot de man die ik nu was. Hij had gelijk! Ik was sterk, ik moest opstaan en strijden voor mijn gezin. Dat was mijn taak! Mijn wil om te overleven zal me ijzersterk maken. Zal ik mijn vader ooit weer terugzien? Tranen prikten in mijn ogen. Hoofdschuddend wendde ik ook mijn blik af. De ijzige stilte vervulde de kamer. We waren beiden in eigen gedachten verzonken. Dit